



52. Raamattuluento: Hiekalle vai Kalliolle

Alkurukous/tervetuloa.

Alkusanat

Tällä kertaa luennolla puhutaan oikean perustan löytämisestä rakennukselle, joka kuvaa parhaiten meidän kristillistä elämämme pohjaa ja sitten sille rakentamista. Jos perustus on pehmeä ja helposti pettava, rakennus sortuu ajan mittaan ja kaikki työ on ollut turhaa. Silloin on todettava kerran kauhuissaan: hukassa, kaikki on hukassa! Kaiken rakentamisen tulee siis perustua oikeaan maapohjaan ja sen jälkeen sille, mitä siihen rakennetaan ja miten.

Kaksi rakentajaa

Luemme sanaa palan Jeesuksen Vuorisaarnasta. Siinä hän kertoo kuinka voi käydä, jos pohja elämällemme on väärä. Hän ei puhu tässä rakentamisen teknisistä ratkaisuksista, vaan elämämme perustuksesta.

”Jokainen, joka kuulee nämä sanani ja tekee niiden mukaan, on kuin järkevä mies, joka rakensi talonsa kalliolle. Alkoi sataa, tulvavesi virtasi ja myrskytuuli pieksi taloa, mutta se ei sortunut, sillä se oli rakennettu kallioperustalle. Jokainen, joka kuulee nämä sanani mutta ei tee niiden mukaan, on kuin tyhmä mies, joka rakensi talonsa hiekalle. Alkoi sataa, tulvavesi virtasi ja myrskytuuli pieksi taloa, ja se sortui, maan tasalle saakka.” (Matt. 7:24–27).

Siinä on kuvattuna hengellisen rakentamisen oikea ja väärä perustus. Käymme nyt Herran antamalla viisaudella niitä tutkimaan.

Hiekalle vai kalliolle

Tietenkin me täällä Suomessa alamme useimmiten ajattamaan paljon hiekkaa rakennuspohjaksi, jos halutaan saada hyvä ja kestävä pohja rakennuksen alalaatan alle. Mutta Jeesus puhui kokonaan eri maailmassa kuin se missä me elämme. Täällä ei ole sellaisia rankkasateita jotka voisivat viedä rakennuspohjan mennessään. No, itse asiassa joskus on. Kallioperusta on aina hyvä alusta jos sellainen rakennuspaikka löytyy. Jeesuksen saarnassa ei annettu rakennusteknisiä ohjeita talon pohjaksi. Hän puhui meidän elämämme oikeasta hengellisestä pohjasta. Tarkastelemme nyt asiaa muun Raamatun sanan avulla. Emme saa olla tyhmiä rakentajia.

”Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on.” (1. Kor. 3:11–13).

Siinä on oikea pohja talollemme. Kristus on kivi ja kallioperusta, joka tulee olla rakennuksemme alla ja kantaa kaikkea sille rakennettavaa. Juutalaiset olivat tuon perustuksen hylänneet, koska he rakensivat kaiken lainnoudattamisen varaan. He eivät tunteneen omaa Herraansa ja rakensivat kaiken omavanhurskaudelle. *”sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle”* (Room. 10:3).

Rakennus, jonka rakennamme voi olla sitten monenlainen. Mitä se kaikkiaan on ollut, paljastuu tuomiopäivänä, kun kaikki tulee julki. Jumalalle ei ole mikään salattua. Luemme vielä tuon äskeisen. *”Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava palkan; mutta jos jonkun tekemä palaa,*

joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikään kuin tulen läpi.” (1. Kor. 3:12–15). Jos perusta on oikea, väärinrakentanutkin saattaa pelastua. Ratkaisevaa on perustus. Heikompiinkin tekele voi johtaa iankaikkiseen elämään, kunhan perustus pysyy lujana, vaikka maa järkkyyisi ja vuoret vaipuisivat meren syvyyteen (Ps. 46:3). Palaneen rakennuksen raunioiltakin voi pelastua, mutta kaikki koetellaan tulesa. Väärin rakentaneen rakennus palaa toki poroksi ja rakentaja ei saa palkkaansa.

Juutalaisten virhe oli ja on siis yhä tuo äsken mainittu: he eivät ole tunteneet Jumalan vanhurskautta jonka vuoksi he rakentavat tämän tähden omalle pohjalleen, kestäättömälle pohjalle. Niin toki moni muukin tekee. Niinhän monet kristitytkin tekevät! Juuri tähän kysymykseen palaamme tässä, ja tulevissakin luennoissa. Pelkkä into ei riitä oikeaan rakentamiseen.

”Veljet, minä toivon sydämeistäni ja rukoilen Jumalaa, että he pelastuisivat. Voin todistaa, että he ovat täynnä intoa Jumalan puolesta, mutta heiltä puuttuu ymmärrys. He eivät tiedä, mitä Jumalan vanhurskaus on, ja yrittäessään pystyttää omaa vanhurskauttaan he eivät ole alistuneet siihen vanhurskauteen, joka tulee Jumalalta. Kristus on näet lain loppu, ja niin tulee vanhurskaaksi jokainen, joka uskoo.” (Room. 10:1-4).

Voimme näin päätellä, että hiekalle rakentaminen on rakentamista muun muassa oman vanhurskauden varaan. Tämä vanhurskaus perustuu johonkin mikä on omaamme. Tämä ei tule aina kovin selvästi näkyviin, sillä omavanhurskaus on usein salattua ja kätkeytyy näennäisen ja suurenkin hurskauden alle. Mielellään ihminen haluaa lisätä jotakin omaa Kristuksen täytettyyn työhön. Kristus on kuitenkin lain loppu. Jokainen joka uskoo, tulee vanhurskaaksi tuon yhden, Jeesuksen Kristuksen ansion tähden, uskomalla häneen. Muuta lujaa perustaa ei ole. Joka rakentaa Kristuksen varaan, rakentaa lujalle kalliolle. Sitä perustusta ei voi murtaa mikään, ei tässä eikä tulevassa maailman ajassa. Kristus on kulmakivi ja perusta. *”Te, jotka uskotte, saatte siis osaksenne tämän arvon ja kunnian, mutta niille, jotka eivät usko, ”kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakivi, kompastuskivi ja kallio johon langetaan”. Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin.”* (1. Piet. 2:7,8). Ja vielä: *”Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus. Hän liittää koko rakennuksen yhteen niin että se kasvaa Herran pyhäksi temppeliksi, ja hän liittää teidätkin Hengellään rakennuskivinä Jumalan asumukseen.”* (Ef. 2:20–22).

”Hän on 'se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, mutta joka on kulmakiveksi tullut'. Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Ap. t. 4:11,12).

”Jeesus sanoi heille: ”Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme'? Sen tähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä. Ja joka tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu, mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa.” Kun ylipapit ja fariseukset kuullivat nämä hänen vertauksensa, ymmärsivät he, että hän puhui heistä. Ja he olisivat tahtoneet ottaa hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa, koska se piti häntä profeettana.” (Matt. 21:42–46).

Käännösharha

Otamme tässä lyhyesti esille erään Raamattu kansalle -käännöksen kohdan. Lainaamme sen esitystä tässä kulmakiviasiaassa. Käännöksessä sanotaan: *”’Siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut huippukivi. Herralta tämä on tullut, ja se on ihmeellinen meidän silmissämme’?* Ja sitten kuuluu selitys tuolle sanalle ”huippukivi”: *”Huippukivi on holvikaaren ylin kivi, joka yhdistää holvikaaren ja pitää sen koossa.”* Näin on käännetty, näin on selitetty. Tässä näemme ikävällä tavalla miten ihmisviisaus on kääntänyt asiat nurin niskoin. Mehän emme rakenna tässä holvikaarta vaan rakennusta. Missään ei sana opeta minkään holvikaaren rakentamista, vaikka sellainen voi rakennuksessa ollakin. Lisäksi kaikkialla Sana opettaa, että rakennuksen, jonka rakennamme, tulee levätä perustuksen ja kulmakiven päällä. Kaiken rakentamisemme tulee rakentaa Kristuksen varaan ja hänen kannettavakseen. Raamattu kansalle - käännöksessä on keksitty kulmakivelle nimi huippukivi. Joku

viisas keksi tämän ajatuksen jokin aika sitten nähtyään itämaisen rakennusarkkitehtuurin tavan tehdä holveja, joissa on rakenteen koossa pysymiseksi aina keskellä myös eräänlainen kiilakivi. Asia on kuitenkin niin, että tämän ”huippukiven” paino lepää kokonaan muiden, alla ja sivulla olevien kivien varassa. Tällainen huippukivi aiheuttaa suuren paineen muihin rakenteisiin alaspäin ja sivusuuntiin pysyäkseen ylhäällä. Jokainen rakennustekniikkaa tunteva tietää, että huippukivi ei itsessään kannata rakennusta vaan rakennus kannattaa sitä. Muun rakenteen puuttuessa ilman muuta rakennetta holvi sortuu. Jokainen kivi on siis tärkeä. Nämä muut kivet olemme hengellisessä mielessä me. Kristusko lepää painollaan meidän muiden kivien varassa? Näinköhän on? Jos me, seinän ja muurin kivet, sorrumme ja siirrymme paikoiltamme, Kristus-kivi putoaa heti alas, rikkoontuu ja mahdollisesti jopa surmaa alle jäävät. Koko ajatus huippukiven käytöstä kuvaa hengellistä tietämättömyyttä ja se perustuu vain ihmisten tyhjänpäiväiseen viisauteen. Raamattua ei tule koskaan selittää vaikkapa arkkitehtuurin tai muun ulkopuolisten tekijöiden avulla. Huippukivi -sanon käyttö tässä kertoo ko. kääntäjien heikosta teologisesta osaamisesta. Heidän hengellisyytensä tulee tässä kovin outoon valoon. Tarkempiakin käännöksiä kansalle on olemassa kuin tämä Raamattu kansalle -käännös.

Mikä perustus, mitkä ovat sen aineet?

Mutta sitten palaamme takaisin alkuperäiseen asiaan. Seuraavassa on muutamia raamatunkohtia rakentamisesta. On olemassa erilaisia vaihtoehtoja perustaksi tai rakennusaineiksi kuten esimerkiksi joko laki tai evankeliumi, joko minä tai Kristus, joko vapaus tai orjuus, joko teot tai usko, joko pimeys tai valkeus, joko rakkaus tai välinpitämättömyys.

Lain teot eivät voi tulla kysymykseen. On kirjoitettu: *”mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi; niin kuin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja.”* (Room. 4:5,6).

”Sillä jos minä uudestaan rakennan sen, minkä olen hajottanut maahan, osoitan minä olevani lain rikkoja. Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut.” (Gal. 2:18–21). *”Synti ei enää ole teidän herranne, sillä te ette ole lain vaan armon alaisia”* (Room. 6:14).

”Ne taas, jotka pitäytyvät lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia. Onhan kirjoitettu: ”Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä lain kirjaan on kirjoitettu, eikä tee sen mukaan.” On selvää, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain avulla, sillä vanhurskas elää uskosta. Mutta laki käskyineen ei perustu uskoon, vaan: ”Joka niitä noudattaa, elää niistä.” Kristus lunasti meidät vapaiksi lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän puolestamme, sillä on kirjoitettu: ”Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu.” (Gal. 3:10–13).

Perustuksen on oltava varma ja luja, sillä: *”Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa”* (1. Kor. 3:10). Se perustus on Kristus. *”Te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette samaa kansaa pyhien kanssa ja Jumalan perheväkeä, apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus”* (Ef. 2: 19,20).

Mutta hyvät teot hyväksytään rakennukseen, vaikka niillä ei voi korvata itse Kristusta: *”kehotan heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat, kooten itsellensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän”* (1. Tim. 6:18, 19).

”Vaikka toivon pian pääseväni sinun tykösi, kirjoitan sinulle tämän, että, jos viivyn, tietäisit, miten tulee olla Jumalan huoneessa, joka on elävän Jumalan seurakunta, totuuden pylväs ja perustus” (1. Tim. 3: 14,15).

”Jättäkäämme sen tähden Kristuksen opin alkeet ja pyrkikäämme täydellisyyteen, ryhtymättä taas uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista töistä ja uskoa Jumalaan, oppia kasteista ja käten päällepanemisesta, kuolleitten ylösnousemisesta ja iankaikkisesta tuomiosta” (Hepr. 6:1,2)

”pyhittäkää Herra Kristus sydämissänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka teissä on, kuitenkin sävyisyydellä ja pelolla” (1. Piet. 3:15).

”Mutta te, rakkaani, rakentakaa itseänne pyhimmän uskonne perustukselle, rukoilkaa Pyhässä Hengessä. ja pysyttäkää niin itsenne Jumalan rakkaudessa, odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen laupeutta iankaikkiseksi elämäksi” (Juud. 1:20,21).

Emme saa rakentaa myöskään itsemme varaan. ”En enää minä, vaan Kristus”, opettaa Paavali. Kaikki mikä ei ole Kristuksesta, johtaa orjuuteen ja vapaus menetetään. ”Vapauteen on Kristus meidät vapauttanut”. Jos perustus on tekojemme varassa, kiusauksen hetkellä se perustus petteää, kun meren aallot ja myrskytuuli huuhtelevat sen pois. Tekojen tilalla on aina oltava usko. Jos perustus ei ole valkeuden tuotetta, ennemmin tai myöhemmin seuraa täydellinen pimeys, eikä sielulla ole mitään, mille rakentaa. Lisäksi kun rakennamme, täytyy kasvupohjana olla rakkaus, ei vastakohtana välinpitämättömyys lähimmäisiään kohtaan. ”Rukoilen, että hän sanomattomassa kirkkaudessaan hengellään vahvistaisi ja voimistaisi teidän sisäistä olemustanne. Näin Kristus asuu teidän sydämissänne, kun te uskotte, ja rakkaus on elämänne perustus ja kasvupohja.” (Ef. 3:16,17).

Mutta

Seuraavassa on muutamia väärille perustuksille rakennettuja rakennuksia. Useimmiten on kyse juuri omasta vanhurskaudesta. Se pilaa aidon perustan, Kristuksen ja evankeliumin hänestä. Omavanhurskaat ja tekopyhät pilaavat totuuden mutta-sanalla.

Moni pinnallinen saarnaaja opettaa kyllä ensin näin: ”Perustus on Jeesus Kristus. Hän on kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan sovittanut meidät Jumalan kanssa. Kun uskomme sen, olemme autuaita.” Sitten joku voi varmistaa kuullun ja kysyä: ”Riittääkö se?” Silloin omavanhurskas, lainalla oleva opettaja saattaaakin jo sanoa: ”Kyllä se periaatteessa riittää, mutta, jos sinulla on vaikkapa tunnustamattomia syntejä, ne pitää ensiksi tunnustaa.” Oppi oli kyllä aluksi oikein, mutta sitten tuli tuo mutta-lause. Tämä tällainen tulee esille myös seuraavassa, kerran käydyssä keskustelussa. Eräs vapaanseurakunnan edustaja tuli uskoontuloni jälkeen luokseni, kiitteli ja kovin ylisteli uskoontuloani, Mutta entä sitten? Sitten tuli jo tuo mutta. ”Kyllä on ihanaa, että kirkkomäellä on edes yksi uudestisyntynyt sielu, mutta nyt sinun on vain otettava vielä raamatullinen kaste, kuuliaisuuden kaste, niin Jumala hyväksyy sinun täysin kuuliaisuutesi vuosi.” Siinä se oli nyt taas tuo mutta. Kun Jumalan työhön lisätään ripaus ihmisen osuutta, niin sittenkö on kaikki hyvin?! Ei se niin ole.

Oppiäiti-vainaja kertoi kerran kuinka hän oli eräänä iltana puhumassa paikallisen vapaanseurakunnan tilaisuudessa. Sieltä häntä lähti saattamaan mies, joka halusi neuvoa hänelle parempaa kuuliaisuuden tietä. Se kuuliaisuus olisi oikea kaste, joka tässä mielessä ystävältäni kuulemma puuttui. Kysymyksessä olisi siis kuuliaisuuden kaste. Ei ollut ystäväni suostunut tälle kasteelle ja mies oli hieman suuttunutkin. Aamulla ani varhain tuo samainen mies oli kuitenkin jo koputtelemassa ulko-ovella. ”Saisinko tulla sisään”, hän, nyt jo aika nöyrällä äänellä pyysi. Mies kertoi, että yöllä hänet herätettiin ja Herra alkoi puhua hänelle: ”Maailmassa on ollut yksi ainoa kuuliainen sielu, minun Poikani Jeesus Kristus. Hän on ollut kuuliainen hamaan ristinkuolemaan asti. Ihmiskuuliaisuus ei ole koskaan täydellistä. Sille ei voi rakentaa. Kuuliaisuuden tulee olla uskonkuuliaisuutta, joka tar koittaa sitä, että pysytään kiinni siinä pelastuksessa, jonka Poikani on hankkinut koko maailmalle. Sinä et ole opettanut oikein pelastuksesta. Sinä olet lisännyt täydelliseen pelastukseen ihmisen

osuutta. Se on galatalaisten erehdystä. Mene pyytämään lapseltani anteeksi tyhmyyttäsi.” Niin oli hänelle yöllä puhuttu. ”Niin, minä olen erehtynyt, annatko anteeksi kiivauteni. Se ei ollut Herrasta?”

Monen julistajan opetus on osin galatalaisten erehdystä. Hyväksytään kyllä se, että pelastuksen tuo yksin Jeesus Kristus ja virkkeen lopussa tulee olla piste. ”Pelastuksen tuo yksin Kristus”, on lopullinen totuus, eikä sen jälkeen saa olla minkäänlaista ehtolauseetta. Ja juuri näin kuitenkin saarnataan. Tällaiset opettajat ovat raatelevia susia, jotka eksyttävät Hyvän Paimenen lampaat. Jeesus kehottaa kavahtamaan sellaisia. Galatalaisten erehdys oli siinä, että olivat kyllä hyväksyneet Paavalin julistuksen ja ottaneet evankeliumin vastaan. Mutta sitten tuli se paha mutta. Paavalin jälkeen tuli juutalaisia opettajia Galatiaan ja vaativat miehiä vielä evankeliumin lisäksi ympärileikkauttamaan itsensä, että lain vaatimus toteutuisi. Paavali joutui nyt toteamaan, että galatalaiset olivat menettäneet koko pelastuksen suostuessaan lain tekoihin, eikä Kristuksesta ollut heille enää mitään hyötyä. ”Oi te älyttömät galatalaiset”, hän joutui huudahtamaan. Tällaisia juutalaisia, eli judaisteja ”ehto-opettajia” on maailma pullollaan.

Omia perustuksia

Äärimmäisen lujassa on ihmisessä oman vanhurskauden sairaus. Siinä pesii luulo, että täydelliseen Kristuksen pelastustyöhön on lisättävä vielä jokin oma osuus. Mutta näin on koko perustukselta pudonnut pohja pois. Kalliopohja on vaihtunut upottavaan hiekkaan. Omattunnot jäävät tuolloin epävarmuuden valtaan. Ihminen vammautuu henkisesti ja hengellisesti. Rauhaa ei tule, vaikka rukoiltaisiin paljon, ja luettaisiin ahkerasti Raamattua. ”Mikä minua vaivaa?” on ahdistuneen tutuksi tullut kysymys. Voimat ovat poissa ja paha olo vaivaa. On raskasta olla uskovainen kun ei kuitenkaan ole. On työlästä näyttää siltä kuin Kristus asuisi minussa, vaikka ei asu. On tukalaa todistaa uskoontulostaan kaikkialla missä se on mahdollista, kun elämä kuitenkin sisimmästä puuttuu.

Ehkä pelkästään suomalaisessa kristillisyydessäkin on satoja, ehkä tuhansia vaivattuja sieluja väärän opetuksen seurauksena. Kysymys on muun muassa siitä, että Jumalan vanhurskaus, joka saadaan yksin uskosta Kristukseen ja vastaavasti pyhityksemme ovat menneet yhdeksi ja samaksi fariseusten hapatukseksi. Perustus ja sille rakentaminen ovat tässä kuin Jumalan ja ihmisen yhteistyötä. Mutta tässä paljastuu aina se ongelma, ettei ihminen kykene suoriutumaan koskaan omasta osuudestaan. Oma osuutta ei perustuksessa saa olla, tai se menetetään kokonaan. Pyhityskin on toki Kristuksen työtä meissä ja sitä toteuttaa Pyhä Henki uskovassa. Silti ei saa näitä kahta kytkeä yhteen, koska pyhitykseen kuuluu aina omaa kilvoitusta ja kasvamista. Tästä sanotaan Sanassa muun muassa näin: *”Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden, silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä ja ovat kavalien ja petollisten ihmisten pelinappuloita. Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää.”* (Ef. 4:13–15). Tämä on pyhitystä ja se tapahtuu aina vähitellen. Se on kasvukoulua. Jumalan vanhurskaus on sen sijaan syntymistä yhdellä kertaa Jumalan lapseksi, ei vähitellen. Tämä oli Martti Lutherinkin suuri löytö.

Nykyisin Luterilaisessa kirkossamme opetetaan myös toisenlaisia oppeja. Niinpä molemmat: vanhurskautuminen ja pyhitys saatetaan katsoa tapahtuvan yhdessä ja vähitellen. Kun näin opetetaan ihminen jää pelkästään ikävöimään ja odottamaan vanhurskaaksi tulemistä. Silloin ei puhutaakaan uskonvanhurskaudesta, vaan toivonvanhurskaudesta. Vanhurskaus pyritään saavuttamaan pyhityskilvoittelun avulla, mutta silti jäädään luonnollisiksi ihmisiksi. Pyhitykseen kuuluu tässä opissa hyviä töitä, kuten monenlaista palvelutyötä, talkoita ja puuhaa – niin ja paljon ihmiskiitosta. Uskosta puhuminen ei ole luonnollisesti tässä oppimaailmassa kovin aktueli asia. Nöyryydestä sen sijaan puhutaan paljon. Näin rakennettu perustus ja sille rakentaminen ovat vastoin Raamatun opetuksia. Tämä tällainen oppi synnyttää myös paljon orjuutta ja vie maailmallisuuteen, koska Hengen voima puuttuu. Tällaiseen kuuluu myös se, että ristiinnaulitusta Kristuksesta ja hänen verestään puhutaan hyvin vaimealla äänellä jos ollenkaan. Sen sijaan puhutaan paljon omasta itsestään. Oma kristilli-

syyden muoto nähdään olevan hyvällä tolalla. On siis paljon itsekerskausta. Puhutaan kyllä rakkautestakin. Mutta on vaikeata rakastaa, kun olemassa on vain itserakkaus.

Toinen kirkkomme harhaperustus on osin väärä kasteoppi. Kuulemme jumalanpalveluksen alussa hyvin usein synnintunnustuksen, jonka alussa todetaan: ”Jumalan lapsiksi kastettuina meillä on oikeus tulla taivaallisen Isämme eteen.” (Ev.lut. Kirkkokäsikirja). Edellinen teksti lienee yleisin jumalanpalveluksen alkutervehdyksen jälkeen. Mutta mitä tässä sanotaan? Raamattu ei tunne missään sellaista opetusta kasteesta, että kastotoimituksen saanut tulee automaattisesti Jumalan lapseksi, ja että meillä sen tähden olisi jokin oikeus tulla Jumalan eteen. Tämä on täysin ihmisten keksintöä. Galatalaiskirjeessä on usein lainattu kohta: ”*Te kaikki olette uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesusessa.* Ja sitten: ”*Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeutuneet Kristukseen.*” (Gal. 3:26,27). Hyvin usein luetaan vain jälkimmäinen jae ja arvellaan oltavan Kristuksessa ja Jumalan lapsia. Tällainen on jonkinlaista lurjusteologiaa. Jumalan lapseuteen tarvitaan aina usko. Ja silti yleisesti hartauskirjallisuudessakin opetetaan, että olemme jo kasteessa tulleet uskoon. Tällainen on kuitenkin täysin mielivaltaista opetusta ja perustus on siinä pohjaa vailla. Niinpä suuria ihmismassoja johdetaan väärälle rakennuspohjalle ja monet tulevat pettymään tuomiopäivänä. Näin petetty ihminen luulee olevansa Jumalan oma, mutta on kuitenkin luonnollinen, uskosta ja Hengestä osaton ja on rakentanut alun alkaen rakennuksensa hiekalle. Ahdistuksen ja kiusauksen päivinä tuo perustus pettää ja rakennus sortuu. Kastetta ei pidä väheksyä, mutta se antaa autuuden vain jos uskotaan sen ja Jumalan sanan lupaukset.

Perustus, joka kestää

Kalliolle pitää rakentaa. Heprealaiskirjeessä sanotaan: ”...*Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus.*” (1. Kor. 10:2-4). Näin oli siis jo vanhanliiton aikana. Paljon ennemmin, uudenliitona aikana, Kristus on kalliopohjamme.

Eräs Kristus-kallion elementti läpi Raamatun on hänen verensä. Ilman verta ei ole anteeksiantamista. Koko elävän kristillisyyden parhaimpia tuntomerkkejä julistuksessa on Kristuksen veri. On kirjoitettu: ”*Tiedättehän, ettei teitä ole lunastettu isiltä perimästänne tyhjämpäiväisestä elämästä millään katoavalla tavarella, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, tuon virheettömän ja tahrattoman karitsan, kalliilla verellä.*” (1. Piet. 1:18,19).

Kuuluisa ja luotettava *Thomas Wilcoxin KALLIS HUNAJAN PISARA KRISTUS-KALLIOSTA, eli neuvon sana kaikille pyhille ja syntisille, opettaa:* ”Sinä olet tunnustava kristitty ja käytät kaikkia armonvälikkappaleita. Siinä sitä teet hyvin, ne ovat ihania etuoikeuksia. Mutta ellei Kristuksen veri ole tunnustuksesi perustana, on sinun tunnustuksesi kuivettava tyhjiin, ja se on osoittautuva vain valheelliseksi näyttelemiseksi, joka vie helvettiin.”

Veri on tunnusmerkki. Veri vain voi puhdistaa meidät. ”*kuinka paljon paremmin puhdistakaan Kristuksen veri! Ikuisen henkensä voimalla hän on antanut itsensä virheettömänä uhrina Jumalalle, ja hänen verensä puhdistaa meidän omantuntomme kuoleman teoista, niin että voimme palvella elävää Jumalaa*” (Hepr. 9:14).

Kaikki on kuitenkin turhaa ilman uskoa. Ilman uskoa on mahdotonta olla Jumalalle otollinen (Hepr. 11:6). ”*Mutta te, rakkaani, rakentakaa itseänne pyhimmän uskonne perustukselle ja rukoilkaa Pyhässä Hengessä*” (J uud. 1:20). ja luimmehan juuri äsken: ”*Te kaikki olette uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesusessa.*”

Mikään hyvä työ tai teko, ei mikään sakramentti sinällään, ei mikään muodollinen Jumalan sana anna perustusta elämäämme, jos sitä ei ole uskolla omistettu. Ilman uskoa on kaikki vain ulkonaista ja muodollista harrastusta. Aito elämä puuttuu silloin. Hunajanpisara-kirja jatkaa: ”*Kokeile ja tutki joka päivä tarkasti, mille perustalle sinun tunnustuksesi ja sinun autuudentoivosi ovat rakennetut, onko Kristus laskenut niille perustuksen. Ellei niin ole, ei se perustus tule kestävä myrskyssä, joka on nouseva sitä vastaan. Saatana on sortava sen maahan, ja sen sortuminen on oleva suuri... Käytä mitä tahansa muuta parannuskeinoa kuin Kristuksen verta, ja se on myrkyttävä haavan. Olet*

huomaava, ettei syntiäsi ole todella koskaan kuoletettu, ellet ole nähnyt vertavuotavaa Kristusta edessäsi ristillä. Mikään muu ei voi sitä kuolettaa kuin Kristuksen vanhurskauden katseleminen.”

Kun siis kehotamme ottamaan vastaan Kristuksen peruskallioksemme rakentaessamme hengellistä rakennustamme, eli omaa vaellustamme, se tarkoittaa kaikkea sitä, mitä Kristus on tehnyt puolestamme. Jos hän ei olisi tehnyt lunastustyötään ristillä, perustus olisi yhä vailla pohjaa. Mutta nyt kun hän on vuodattanut lunastusverensä kaikkien meidän puolestamme, hänen täytetty työnsä on luja peruskallio joka kestää. Hänen verensä ja haavansa, ristin kaikki ansio on perusta elämällemme. Kun hän ristillä huusi: ”Se on täytetty”, perustus tuli täysin valmiiksi. Muuta perustusta ei ole olemassa, muulle perustukselle ei saa rakentaa iankaikkisen elämän toivoa. Tätä vastaan saatanan voima on tehoton. Se ei voi voittaa Golgatan Herraa. Herra Jeesus Kristus on voittanut kaikki vihollisen voimat ja saattanut ne julkisen häpeän alaisiksi. Jeesus on Herra! Hänen on kaikki. Hän hallitsee kaikkea. Älä siis pelkää vihollisen voimaa, vaan jatka matkaasi kiitollisena ja iloiten.

Tässä on sinulle Elämän eväät, tässä oikea perusta. Siinä on lepo. Tässä on kaikki mitä sielusi tarvitsee. Kun ne ovat sinulla ja ne enenevät, sinä olet autuas rakentamisessasi. Sinä kelpaat Jumalalle tuomiopäivänä, koska perustuksesi on vahva. Sinulla on pestyt ja Kristuksen verellä valkaistut vaatteet. Se puku on ainoa häävaatteeksi kelpaava asu Pyhän Jumalan ja Karitsan edessä. Sinulla on Kristuksessa Jeesuksessa kaikki mitä elämäsi tarvitset. Siispä iloitse sinä itsessäsi heikko sielu!
Aamen.